

Sygn. akt II Ns 1399/16

POSTANOWIENIE

Dnia 7 grudnia 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, II Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodnicząca: SSR A. M.

Protokolant: staż. W. Ł.

po rozpoznaniu w dniu 1 grudnia 2016 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z wniosku A. C. (1)

z udziałem J. C.

o zobowiązanie sprawcy przemocy w rodzinie do opuszczenia mieszkania zajmowanego wspólnie z innym członkiem rodziny dotkniętym przemocą

postanawia:

1. oddalić wniosek;
2. zasądzić od wnioskodawczyni A. C. (1) na rzecz uczestnika J. C. kwotę 497,00 zł (czterysta dziewięćdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt II Ns 1399/16

UZASADNIENIE

W dniu 9 czerwca 2016 roku wnioskodawczyni A. C. (1) wniosła w trybie art. 11 a ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie z dnia 29 lipca 2005 roku

o zobowiązanie uczestnika postępowania - J. C. do opróżnienia lokalu położonego w Ł. przy ulicy (...), zajmowanego wspólnie z wnioskodawczynią

i dziećmi oraz o zasądzenie od uczestnika postępowania na rzecz wnioskodawczyni zwrotu kosztów postępowania. Nadto wnioskodawczyni złożyła wniosek o zwolnienie od kosztów sądowych w całości.

W uzasadnieniu wniosku A. C. (1) podała, że jest osobą dotkniętą przemocą w rodzinie ze strony męża J. C., z którym zamieszkuje i który to nadużywa alkoholu, pod wpływem którego staje się agresywny, wszczyna awantury, używa wobec wnioskodawczyni oraz wspólnych dzieci przemocy psychicznej. Wnioskodawczyni podniosła, iż z uwagi na eskalację zachowania uczestnika, wspólne zamieszkiwanie z nim jest niemożliwe, nadto wnioskodawczyni podała, iż uczestnik nie przyczynia się do zaspokojenia potrzeb rodzinny, przez co cały ciężar utrzymania rodziny, opłacania rachunków spoczywa na wnioskodawczyni (wniosek k. 2 – 2v).

Postanowieniem z dnia 24 czerwca 2016 roku wnioskodawczyni została zwolniona od kosztów sądowych w całości (postanowienie k. 6).

Pismem procesowym z dnia 1 września 2016 roku pełnomocnik wnioskodawczyni sprecyzował, że przemoc psychiczna, której dopuszczał się uczestnik wobec wnioskodawczyni miała przede wszystkim polegać na obrażaniu wnioskodawczyni za pomocą słów wulgarnych, powszechnie uważanych za obelżywe oraz kierowaniem pod adresem wnioskodawczyni gróźb, którym towarzyszyło specyficzne zachowanie uczestnika polegające między innymi na

ostrzeniu noży w nocy, chodzeniu po wspólnym mieszkaniu z siekierą, odłączaniu dopływu prądu do mieszkania, celowym niszczeniu sprzętów gospodarstwa domowego (pismo z dnia 1 września 2016 roku k. 20 – 21v).

W odpowiedzi na wniosek z dnia 6 września 2016 roku uczestnik reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika wniósł o oddalenie wniosku, zasądzenie od wnioskodawczyni na rzecz uczestnika zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w sprawie. W uzasadnieniu niniejszego pisma wskazano, iż między stronami począwszy od 2009 roku istnieje kryzys małżeński. Między stronami dochodzi do częstych sytuacji konfliktowych, kłótni, których głównym inicjatorem jest wnioskodawczyni. Tym samym uczestnik zaprzeczył, iż nadużywa alkoholu, nie niegując przy tym, iż okazjonalnie taki alkohol spożywa. Jednocześnie uczestnik zanegował jakoby dopuszczał się tak wobec wnioskodawczyni jak i córek przemocy psychicznej, nękania oraz stosowania gróźb (odpowiedź na wniosek k. 23 – 25v).

W toku postępowania strony pozostały przy swoich stanowiskach procesowych.

Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa ustalił następujący stan faktyczny:

A. C. (1) i J. C. są małżeństwem z ponad dwudziestoletnim stażem. Z małżeństwa tego posiadają dwie córki, pełnoletnią D. C. (1) oraz siedmioletnią M. C.. Rodzina zamieszkuje w dwupokojowym mieszkaniu, położonym w Ł. przy ulicy (...) (okoliczności bezsporne).

J. C. pracuje na stanowisku ślusarza montera maszyn. A. C. (1) pracuje na stanowisku szwaczki w systemie pracy dwuzmianowym tj. od godziny 6 do godziny 14 i od godziny 14 do godziny 22 (okoliczność bezsporna).

Strony postępowania nigdy nie były postrzegane jako wzorowe małżeństwo, często kłóciły się, nie potrafiły ze sobą rozmawiać (zeznania świadków: D. C. (1) elektroniczny protokół rozprawy z dnia 21 października 2016 roku, czas elektroniczny 00:54:03 – 01:44:57, s. 129 – 131, S. M. elektroniczny protokół rozprawy z dnia 1 grudnia 2016 roku czas elektroniczny 00:54:18 – 01:13:51, s. 175 – 176, P. A. elektroniczny protokół rozprawy z dnia 1 grudnia 2016 roku, czas elektroniczny 01:16:17 – 01:24:31 s. 176 - 177).

Od 2008/2009 roku nastąpiło drastryczne pogorszenie relacji między małżonkami. Między stronami bardzo często dochodzi do kłótni, których głównym tematem są finanse, a ostatnio również postępowania sądowe, które toczą się między stronami. Inicjatorem kłótni jest zarówno wnioskodawczyni jak i uczestnik postępowania. W czasie kłótni nie dochodzi między stronami do rękoczynów. Zdarza się, że w czasie sprzeczek strony wzajemnie obrażają się używając słów wulgarnych, powszechnie uznawanych za obelżywe. Uczestnik nigdy nie użył wobec wnioskodawczyni przemocy fizycznej (zeznania świadka D. C. (2) elektroniczny protokół rozprawy z dnia 21 października 2016 roku, czas elektroniczny 00:54:03 – 01:44:57, s. 129 – 131). Podczas jednej z kłótni wnioskodawczyni popchnęła uczestnika, który upadł na szafkę w przedpokoju i doznał urazu łokcia (zeznania świadka D. C. (2) elektroniczny protokół rozprawy z dnia 21 października 2016 roku, czas elektroniczny 00:54:03 – 01:44:57, s. 129 – 131, zeznania uczestnika elektroniczny protokół rozprawy z dnia 1 grudnia 2016 roku, czas elektroniczny 02:32:52 – 02:52:24 s. 180 - 181).

Uczestnik często po powrocie z pracy spożywa alkohol – piwo w ilości jednej, dwóch butelek. Po wypiciu piwa uczestnik nie robi się agresywny, jest spokojny.

Po wypiciu piwa uczestnik rozmawiając z wnioskodawczynią potrafi nawiązywać kilkakrotnie do jednego tematu, co jest dla wnioskodawczyni męczące i jest przez nią odbierane jako dręczenie, nękanie (zeznania świadka D. C. (2) elektroniczny protokół rozprawy z dnia 21 października 2016 roku, czas elektroniczny 00:54:03 – 01:44:57, s. 129 – 131).

Jesienią 2013 roku miała miejsce sytuacja kiedy wnioskodawczyni wracając z córkami do domu w późnych godzinach wieczornych (około 21.00/22.00) nie mogła wejść do domu, bowiem uczestnik zablokował zamek drzwi. Wówczas wnioskodawczyni wraz z dziećmi nocowała u swojego ojca. Następnego dnia po powrocie do domu, wnioskodawczyni zastała siekierę (zeznania świadka D. C. (2) elektroniczny protokół rozprawy z dnia 21 października 2016 roku, czas elektroniczny 00:54:03 – 01:44:57, s. 129 – 131, zeznania świadka S. M. – elektroniczny protokół rozprawy z dnia

1 grudnia 2016 roku czas elektroniczny 00:54:18 – 01:13:51 str.175- 176, zeznania świadka H. S. – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 21 października 2016 roku czas elektroniczny 02:12:44 – 02:38:31, str. 134 – 135, zeznania wnioskodawczyni – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 1 grudnia 2016 roku, czas elektroniczny 01:45:50 – 02:31:36 str. 178 - 180).

Strony mają w mieszkaniu piec kaflowy, którym ogrzewają mieszkanie, używając jako opału drewna, węgla. Przygotowywaniem drewna do pieca zajmuje się uczestnik, który do rozdrabniania drewna używa siekiery (zeznania świadka D. C. (2) elektroniczny protokół rozprawy z dnia 21 października 2016 roku, czas elektroniczny 00:54:03 – 01:44:57, s. 129 – 131, zeznania świadka R. M. – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 1 grudnia 2016 roku czas elektroniczny 01:30:14- 01:43:37 k. 177 – 178, zeznania wnioskodawczyni – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 1 grudnia 2016 roku, czas elektroniczny 01:45:50 – 02:31:36 str. 178 - 180).

W mieszkaniu stron zespuła się pralka, na skutek przepalenia przewodu. Wnioskodawczyni oskarżyła uczestnika o celowe zapsucie pralki (zeznania wnioskodawczyni – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 1 grudnia 2016 roku, czas elektroniczny 01:45:50 – 02:31:36 str. 178 - 180). Uczestnik naprawił pralkę poprzez połatanie przewodu (zeznania uczestnika elektroniczny protokół rozprawy z dnia 1 grudnia 2016 roku, czas elektroniczny 02:32:52 – 02:52:24 s. 180 - 181).

Około dwóch lat temu miała miejsce sytuacja, gdy uczestnik będąc pod wpływem alkoholu mówił sam do siebie, po cichu, że spali dom (zeznania świadka D. C. (2) elektroniczny protokół rozprawy z dnia 21 października 2016 roku, czas elektroniczny 00:54:03 – 01:44:57, s. 129 – 131). Uczestnik nigdy nie próbował realizować swoich gróźb (zeznania wnioskodawczyni – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 1 grudnia 2016 roku, czas elektroniczny 01:45:50 – 02:31:36 str. 178 - 180).

J. 2016 roku uczestnik zaprzestał rozpalania w piecu, mimo, iż dzieci uskarżały się na niską temperaturę panującą w domu. Wnioskodawczyni również nie rozpląliła w piecu (zeznania świadka D. C. (2) elektroniczny protokół rozprawy z dnia 21 października 2016 roku, czas elektroniczny 00:54:03 – 01:44:57, s. 129 – 131).

W domu stron miały miejsce dwie interwencje policji. Jedna w dniu 22 maja 2016 roku, druga w dniu 2 sierpnia 2016 roku. Podczas przebiegu powyższych interwencji, policjanci, którzy przybyli na miejsce zastali wnioskodawczynię oraz uczestnika, który był pod wpływem alkoholu, jednakże był komunikatywny, jego zachowanie nie było agresywne i nie zagrażało życiu pozostałych domowników. Policjanci przeprowadzający interwencje przeprowadzili na miejscu rozpytanie domowników na okoliczność istnienia w tej rodzinie przemocy fizycznej, psychicznej. Wynik rozpytania był negatywny (notatki policyjne k. 13, k. 15, zeznania świadków: L. P. – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 7 września 2016 roku czas elektroniczny 00:19:06 – 00:37:37, B. C. - elektroniczny protokół rozprawy z dnia 7 września 2016 roku czas elektroniczny 00:39:51 – 00:49:26, M. I. – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 21 października 2016 roku czas elektroniczny 00:33:33 – 00:44:03, M. K. - elektroniczny protokół rozprawy z dnia 21 października 2016 roku czas elektroniczny 00:44:04- 00:54:02, karta zgłoszenia k. 76 – 79v).

Zdarzają się sytuacje kiedy uczestnik przebudza się w nocy i idzie palić papierosa w kuchni. Zdarza się, że uczestnik sam do siebie mówi (zeznania świadka D. C. (2) elektroniczny protokół rozprawy z dnia 21 października 2016 roku, czas elektroniczny 00:54:03 – 01:44:57, s. 129 – 131, zeznania uczestnika elektroniczny protokół rozprawy z dnia 1 grudnia 2016 roku, czas elektroniczny 02:32:52 – 02:52:24 s. 180 - 181). W mieszkaniu stron miały miejsce również sytuacje gdy uczestnik w późnych porach wieczornych ostrzył noże (zeznania wnioskodawczyni – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 1 grudnia 2016 roku, czas elektroniczny 01:45:50 – 02:31:36 str. 178 – 180).

W dniu 20 kwietnia 2016 roku A. C. (1) złożyła zawiadomienie o popełnieniu przez uczestnika J. C. na jej szkodę przestępstwa stypizowanego w art. 207 k. k. to jest znęcania się psychicznego polegającego na wyzywaniu wnioskodawczyni oraz stosowaniu wobec niej gróźb karalnych (zawiadomienie k. 184 – 185). W związku z powyższym zawiadomieniem zostało wszczęte dochodzenie w toku którego została przesłuchana wnioskodawczyni, która sprecyzowała jakich wyzwisk używa wobec niej uczestnik, jakich gróźb używa oraz wskazała, iż świadkami niniejszych zdarzeń są D. C. (1) i S. M. (protokół przesłuchania wnioskodawczyni

k. 187 – 188, k. 191 - 192). W toku przywołanego dochodzenia była również przesłuchiwana D. C. (1), która podała, iż między stronami dochodzi do kłótni, jednakże nie dochodzi do rękoczynów. W swych zeznaniach nie potwierdziła jakoby uczestnik stosował wobec wnioskodawczynie przemoc psychiczną, groźby (protokół przesłuchania świadka k. 189 – 190).

Postanowieniem z dnia 28 września 2016 roku dochodzenie prowadzone w sprawie znęcania się psychicznego i fizycznego wobec A. C. (1) przez jej męża J. C. zostało umorzono wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia przestępstwa (postanowienie k. 196).

Rodzina A. C. (2) i J. C., na skutek zgłoszenia wnioskodawczynie, od dnia 27 kwietnia 2016 roku została objęta procedura Niebieskiej Karty. Z formularza Niebieskiej Karty, sporządzonego na podstawie oświadczeń wnioskodawczynie, wynika, że uczestnik używa przemocy względem wnioskodawczynie, która polega na popychaniu, wykręcaniu rąk, powodując swymi działaniami uszkodzenia ciała wnioskodawczynie, w szczególności zasinienie. Nadto wnioskodawczynie wskazała, iż mąż stosuje wobec niej przemoc psychiczną, która polega na izolacji, wyziskach, ośmieszkaniu, używaniu gróźb, kontrolowaniu, ograniczaniu kontaktów, krytykowaniu, poniżaniu, ciągłym niepokojeniu, znieważaniu (Niebieska Karta k. 147 – 150). W dniu 27 czerwca 2016 roku odbyło się spotkanie zespołu interdyscyplinarnego, w toku którego wnioskodawczynie została zaproponowana pomoc psychologiczna, którą wnioskodawczynie nie była zainteresowana (zeznania świadków: A. K. (1) – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 21 października 2016 roku czas elektroniczny 01:59:09 – 02:12:43, A. W. (1) – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 1 grudnia 2016 roku czas elektroniczny 00:25:47 – 00:51:29). Pracownik socjalny, który odwiedził rodzinę A. i J. C. ustalił, iż w relacjach między stronami nie ma przemocy fizycznej. Wnioskodawczynie podczas spotkania z pracownikiem socjalnym, które miało miejsce w listopadzie 2016 roku, wskazała, iż od września 2016 roku zachowanie uczestnika uległo poprawie (zeznania świadka A. W. (1) – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 1 grudnia 2016 roku czas elektroniczny 00:25:47 – 00:51:29).

Rodzina pozostaje również pod opieką kuratora sądowego, który w toku prowadzonych czynności – sporządzania wywiadu ustalił, że między stronami postępowania istnieje głęboki konflikt. Kurator rozpytywał również sąsiadów stron, którzy zanegowali aby w mieszkaniu stron dochodziło do głośnych awantur, przyznając jednocześnie, że strony są ze sobą skonfliktowane (zeznania świadka A. K. (2) – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 21 października 2016 roku czas elektroniczny 01:44:58 – 01:58:23 k. 131 – 132).

W maju 2016 roku wnioskodawczynie wystąpiła do Sądu Okręgowego w Łodzi z pozwem o rozwiązanie małżeństwa stron poprzez rozwód (okoliczność bezsporna).

Obecnie zachowanie uczestnika poprawiło się, uczestnik stara się jak najrzadziej przebywać w domu, kiedy jest w nim wnioskodawczynie, w tym celu wychodzi do samochodu. Strony mijają się z uwagi na zmianowy system pracy wnioskodawczynie (zeznania świadka D. C. (1) elektroniczny protokół rozprawy z dnia 21 października 2016 roku czas elektroniczny 00:54:03 – 01:44:57).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie przywołanych dowodów tak z dokumentów jak i z zeznań świadków: A. W. (1), A. K. (1), A. K. (2), D. C. (1), L. P., B. C., M. I., M. K., P. A., S. M., R. M., H. S. oraz zeznaniach stron, w tym zakresie w jakim Sąd przypisał im przymiot wiarygodności. Sąd poczynił ustalenia faktyczne również na przedłożonych do akt sprawy kserokopiach dokumentów, które oceniał mając na względzie dyspozycję art. 308 k.p.c. w zw. z art. 13§2 k. p. c.

Sąd nie skorzystał z zeznań świadka A. K. (3) z uwagi na fakt, iż świadek nie miał wiedzy o okolicznościach istnienia przemocy między wnioskodawczynią a uczestnikiem. Przywołany świadek prowadził dochodzenie, w związku z zawiadomieniem złożonym przez A. C. (2) o popełnieniu, na jej szkodę przez uczestnika, przestępstwa znęcania się, jednakże z uwagi na charakter pracy zawodowej świadka (policjant), ilość prowadzonych dochodzeń, nie pamiętał on poczynionych w trakcie dochodzenia ustaleń oraz przyczyn i sposobu zakończenia przedmiotowego dochodzenia.

Odnosząc się do zeznań świadka S. M. Sąd miał na względzie okoliczność, iż świadek ostatni raz miał kontakt ze stronami postępowania w 2014 roku, a zatem jego zeznania odnoszą się do sytuacji istniejącej między wnioskodawczynią

a uczestnikiem przed i w 2014 roku. Nadto Sąd zanegował zeznania świadka, w których podał, iż jesienią 2013 roku kiedy miała miejsce sytuacja gdy wnioskodawczynie z córkami nie mogły wejść do domu, wówczas nocowały u świadka. Powyższe zeznania pozostają w oczywistej sprzeczności z zeznaniami świadka D. C. (1), H. S. oraz zeznaniami wnioskodawczynie, którzy zgodnie zeznali, że wówczas wnioskodawczynie wraz z dziećmi nocowała u swego ojca.

Sąd skorzystał z zeznań H. S. jedynie w tym zakresie w jakim świadek zeznała na okoliczność sytuacji, która miała miejsce między stronami jesienią 2013 roku kiedy to wnioskodawczynie wraz z córkami nocowała w mieszkaniu ojca i H. S., wobec braku możliwości dostania się do własnego mieszkania. W pozostałym zakresie Sąd zanegował zeznania świadka H. S. z uwagi na fakt, iż przywołany świadek nie była często w domu stron, natomiast całą wiedzę o relacjach panujących w tej rodzinie czerpie od wnuczki D. C. (1) i wnioskodawczynie. Świadek nigdy sama nie była naocznym świadkiem negatywnych zachowań uczestnika skierowanych wobec wnioskodawczynie.

Sąd nie skorzystał z zeznań świadka A. W. (2) – pracownika socjalnego, który sprawuje pieczę nad rodziną wnioskodawczynie w związku z założoną Niebieską Kartą, w tym zakresie w jakim świadek zeznała na okoliczność przemocy psychicznej ze strony uczestnika na rzecz wnioskodawczynie, bowiem jak sam świadek zeznał, wszelką wiedzę w tym temacie posiada z relacji od wnioskodawczynie, natomiast przeprowadzone przez świadka czynności, sporządzane wywiady, nie potwierdziły jakoby między stronami istniała przemoc.

Sąd zanegował zeznania wnioskodawczynie, w tym zakresie w jakim podała, iż nigdy nie popchnęła, szarpnęła uczestnika – J. C.. Niniejsze zeznania są sprzeczne z zeznaniami świadka D. C. (1), która w swych zeznaniach wskazała, iż podczas jednej z kłótni, której tłem była awaria pralki w mieszkaniu stron, doszło do sytuacji, że wnioskodawczynie popchnęła uczestnika na szafkę w wyniku czego J. C. doznał urazu łokcia. Sąd nie skorzystał również z zeznań wnioskodawczynie w tym zakresie w jakim podała, że sąsiad stron R. M. był świadkiem agresywnego zachowania uczestnika wobec wnioskodawczynie. Powyższe nie koreluje z zeznaniami świadka R. M., który zeznał, iż tylko raz był świadkiem awantury w mieszkaniu stron, wówczas uczestnik miał rane na łokciu, tym samym zaprzeczył aby był świadkiem negatywnego zachowanie ze strony uczestnika.

Sąd pominął zeznania uczestnika, w tym zakresie w jakim zeznał, iż wnioskodawczynie ma nowego partnera, z którym spędza weekendy. W ocenie Sądu niniejsze okoliczności nie są istotne w okolicznościach przedmiotowej sprawy a nadto nie znajdują potwierdzenia w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym.

Sąd oddalił wniosek o przeprowadzenie dowodów z dokumentów załączonych tak do pisma pełnomocnika wnioskodawczynie z dnia 5 października 2016 roku jak

i pełnomocnika uczestnika z dnia 6 września 2016 roku, z uwagi na fakt, iż profesjonalni pełnomocnicy złożyli niniejsze dokumenty na okoliczność istniejącej między stronami przemocy ekonomicznej. Ustawa o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie z dnia 29 lipca 2005 roku, będąca podstawą rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, nie posługuje się z kolei pojęciem przemocy ekonomicznej, a zatem Sąd stanął na stanowisko, iż przeprowadzenie dowodów z powyższych dokumentów będzie pozostawało

w sprzeczności z dyzpozycją art. 227 k.p.c. w zw. z art. 13§2 k.p.c., który stanowi, iż przedmiotem dowodu są fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie.

Z tych samych względów Sąd oddalił wniosek dowody, złożony przez pełnomocnika wnioskodawczynie, o przeprowadzenie dowodu z dokumentu – pisma uczestnika znajdującego się w aktach sprawy prowadzonej przez Sąd Okręgowy w Łodzi w sprawie o sygn. akt XII C 810/16, na okoliczność jego wiedzy o fakcie pozostawiania przez wnioskodawczynię w stosunku pracy.

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi zważył co następuje:

Wniosek nie zasługuje na uwzględnienie i jako taki podlega oddaleniu.

Podstawę rozstrzygnięcia stanowiły przepisy art. 11a ust 1. ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie (Dz. U. z 2005 roku, nr 180, poz. 1493 z późn. zm.). Zgodnie z powyższymi przepisami jeżeli członek rodziny wspólnie zajmujący mieszkanie, swoim zachowaniem polegającym na stosowaniu przemocy w rodzinie czyni szczególnie uciążliwym wspólne zamieszkiwanie, osoba dotknięta przemocą może żądać, aby sąd zobowiązał go do opuszczenia mieszkania.

Definicja zawarta w art. 11a ust. 1 pojęć członka rodziny i przemoc zawarta została natomiast w przepisach art. 2, gdzie w punkcie 1 wskazano, że przez członka rodziny należy rozumieć osobę najbliższą w rozumieniu art. 115 § 11 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks karny (Dz. U. Nr 88, poz. 553, z późn. zm.), a także inną osobę wspólnie zamieszkującą lub gospodarującą. Zgodnie natomiast z powołanym przepisem art. 115 § 1 pkt 11 k.k. osobą najbliższą jest małżonek, wstępny, zstępny, rodzeństwo, powinowaty w tej samej linii lub stopniu, osobą pozostającą w stosunku przysposobienia oraz jej małżonek, a także osobą pozostającą we wspólnym pożyciu. Należało zatem uznać, że uczestnik postępowania jest osobą najbliższą dla wnioskodawczynie bowiem jest jej mężem. Z kolei pod pojęciem „przemoc w rodzinie” o której mowa w art.11a przywołanej ustawy, należy rozumieć jednorazowe albo powtarzające się umyślne działanie lub zaniechanie naruszające dobra osobiste członka rodziny, w szczególności narażające tą osobę (lub osoby) na niebezpieczeństwo utraty życia, zdrowia, naruszające jej godność, nietykalność cielesną, wolność, w tym seksualną, powodujące szkody na ich zdrowiu fizycznym lub psychicznym, a także wywołujące cierpienia i krzywdy moralne u osoby (lub osób) dotkniętych przemocą (art. 2 ust.2 u.o.p.w.r.).

Przekładając powyższe regulacje na stan faktyczny niniejszej sprawy, należy stwierdzić, że na wnioskodawczynie spoczywał procesowy ciężar wykazania, że uczestnik dopuszcza się, aktualnie, wobec niej i rodziny przemocy w znaczeniu zdefiniowanym w art. 2 pkt. 2 ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie. W ocenie Sądu orzekającego w przedmiotowej sprawie, temu obowiązkowi procesowemu wnioskodawczynie nie uczyniła zadość. Zgromadzony w sprawie materiał dowody nie potwierdził bowiem istnienia takich zachowań uczestnika, które można zakwalifikować jako przemoc psychiczną. W tym miejscu podkreślić należy, iż z zeznań świadka D. C. (1), która jest córką stron i zamieszkiwała razem ze stronami w toku przedmiotowego procesu, a tym samym w ocenie Sądu posiada największą obiektywną wiedzę o sytuacji w domu wynika, iż uczestnik nie stosował nigdy wobec wnioskodawczynie przemocy fizycznej. Taką też informację przekazała wnioskodawczynie pracownikowi socjalnemu sprawującemu nadzór nad rodziną w związku z objęciem stron procedurą Niebieskiej Karty – świadkowi A. W. (1). W ocenie Sądu w przedmiotowej sprawie wnioskodawczynie nie wykazała również, iż uczestnik dopuszcza się w stosunku do niej przemocy psychicznej. Ze zgroamdzonego materiału dowodowego wynika, iż relacje między stronami nigdy nie były poprawne, a ich pogorszenie datuje się na okres 2008 rok/2009 rok. Między stronami od zawsze były konflikty, kłótnie, które tak jak to zeznała świadek D. C. (1) były inicjowane zarówno przez uczestnika jak i przez wnioskodawczynię. W trakcie tych kłótni strony wzajemnie obrażały się używając wulgaryzmów. W sprawie ponad wszelką wątpliwość ustalono, iż uczestnik nagminnie spożywa alkohol – piwa, jednakże zgromadzony w sprawie materiał dowody nie pozwala na postawienie tezy, iż uczestnik postępowania po wypiciu alkoholu staje się osobą agresywną. Nie potwierdziła tego również świadek D. C. (1) oraz świadkowie – L. P., B. C., M. I., M. K. – policjanci, którzy interwenjowali w mieszkaniu stron tak w maju 2016 roku jak i w sierpniu 2016 roku i którzy spójnie zeznali, że uczestnik podczas interwencji był pod wpływem alkoholu, jednakże był spokojny, nie przejawiał zachowań agresywnych. Fakt, iż miała miejsce około trzech lat wcześniej, sytuacja gdy wnioskodawczynie wraz z dziećmi nie została wpuszczona do domu, co miało miejsce w późnych godzinach wieczornych, nie przesądza w ocenie Sądu, iż uczestnik stosował wobec wnioskodawczynie jak i dzieci przemoc. Powyższa sytuacja dotyczy okresu sprzed kilku lat to jest około 3 lat przed datą złożenia wniosku w niniejszej sprawie i jako takie okoliczności nie mogą stanowić dowodu stosowania przez uczestnika przemocy w chwili obecnej. W ocenie Sądu nie można również przyjąć, iż uczestnik stosował w stosunku do wnioskodawczynie przemoc psychiczną, która miałaby polegać na kierowaniu w stosunku do niej wyzwisk, gróźb. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwolił na poczynienie ustaleń, iż strony wzajemnie obrażają się wyzwiskami. Natomiast jeśli chodzi o groźby to wskazać należy, iż wnioskodawczynie w swych zeznaniach wskazała, iż uczestnik nigdy nie próbował realizować, wprowadzać w życie swych gróźb. Nadto świadek D. C. (1) zeznała, iż uczestnik tylko po cichu i sam do siebie wypowiada różne treści, natomiast nigdy nie mówił na głos, iż nosi się z zamiarem zrobienia komukolwiek krzywdy. Również sam fakt, iż uczestnik przesiaduje w nocy w kuchni

pałac papierosy, a nawet w sytuacji kiedy ostrzył noże, nie przemawia za tym, iż są to przejawy jego zachowania, które zagrażają życiu pozostałych domowników i uniemożliwiają wspólne zamieszkiwanie domownikom z uczestnikiem w jednym mieszkaniu. Wskazać przy tym należy, że art.11 a w/w ustawy z założenia ma chronić domowników przed aktami przemocy polegającymi na umyślnych działaniach lub zaniechaniach wywołujących cierpienia fizyczne i psychiczne i które to akty przemocy czynią szczególnie uciążliwym wspólne zamieszkiwanie. Zaistnienie takich okoliczności nie zostało obecnie wykazane. Zarzuty wnioskodawczynie wobec uczestnika nie znalazły potwierdzenia również w toku dochodzenia prowadzonego w związku z zawiadomieniem złożonym przez wnioskodawczynę o popełnieniu na jej szkodę przestępstwa stypizowanego w art. 207 k.k., które to ostatecznie zostało umorzone, wobec braku podstaw dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia przestępstwa. Niewątpliwie małżonkowie A. C. (1) i J. C. są skonfliktowani i dochodzi między nimi do kłótni, strony wzajemnie przerzucają na siebie obowiązki (kwestie związane z rozpalamiem w piecu) nie są to jednak takie zachowania uczestnika, którym można przypisać stosowanie przemocy wobec wnioskodawczynie czy też rodziny.

Nie umknęła uwadze Sądu okoliczność, iż zgodnie z zeznaniami wnioskodawczynie sytuacja z uciążliwym zachowaniem uczestnika, groźbami, które kieruje on pod adresem wnioskodawczynie trwa od kilku lat, jednakże wnioskodawczynie jak sama wskazała wcześniej nie obawiała się groźb ze strony męża, nie prosiła policji o interwencję, sytuacja uległa zmianie dopiero pod koniec kwietnia 2016 roku, kiedy to z jej wniosku zostało wszczęte dochodzenie, rodzina została objęta procedurą Niebieskiej Karty. Pierwsza interwencja policji miała miejsce w maju 2016 roku, w maju 2016 roku A. C. (1) złożyła również pozew o rozwód, zaś w czerwcu 2016 roku zainicjowała niniejsze postępowanie. W ocenie Sądu gdyby zachowanie uczestnika, polegające na wypowiedaniu groźb pod adresem wnioskodawczynie, realnie zagrażało jej życiu, zdrowiu i obawiała się spełnienia powyższych groźb wówczas winna wcześniej podjąć stosowne kroki prawne, skoro uczestnik prezentował zachowania uniemożliwiające wspólne zamieszkiwanie już kilka lat wcześniej.

Podkreślenia wymaga, iż art.11a w/w ustawy jest przepisem szczególnym i jako taki nie może być interpretowany rozszerzająco. Przedmiotowy przepis nie może być stosowany w każdej sytuacji istnienia konfliktu pomiędzy małżonkami, a jedynie w sytuacji stosowania przemocy przez jednego z domowników nad innym i istnienia wyraźnej relacji – sprawca przemocy i ofiara. W niniejszej sprawie brak dowodów na to, aby uczestnik swoim umyślnym działaniem lub zachowaniem był aktualnie sprawcą przemocy wobec wnioskodawczynie lub członków rodziny.

O kosztach postępowania Sąd orzekła mając na względzie zapis art. 520§2 kpc, uznając, iż interesy tak wnioskodawczynie jak i uczestnika w przedmiotowym postępowaniu były różne. Tym samym Sąd zasądził od wnioskodawczynie na rzecz uczestnika kwotę 497,00 zł, ustalając jej wysokość na podstawie §7 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015, poz. 1800), mając przy tym na względzie §20 przywołanego rozporządzenia, który stanowi, iż wysokość stawek minimalnych w sprawach nieokreślonych w rozporządzeniu ustala się przyjmując za podstawę stawkę w sprawach o najbardziej zbliżonym rodzaju. Na koszty procesu składają się oprócz wynagrodzenia profesjonalnego pełnomocnika również opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17,00 zł.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w sentencji.

Zarządzenie: odpis wniosku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi wnioskodawczynie.

Dnia 5 stycznia 2017 roku.